

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Mountfield a. s.**, sídlem Mirošovická 697, Mnichovice, zastoupené JUDr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou, sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, proti nezákonnému zásahu žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2023, č. j. 17 A 73/2023-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalobkyně se žalobou podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), u Městského soudu v Praze domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného ve spojitosti s nenařazením přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 5. 2021, č. j. 18693/21/5200-114-31-702498.

[2] Rozhodnutím, k jehož přezkumu dala žalobkyně podnět, Odvolací finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo dodatečné platební výměry Specializovaného finančního úřadu na daň z příjmů právnických osob. O nenařazení jeho

přezkoumání žalovaný informoval žalobkyni sdělením ze dne 17. 2. 2023, č. j. 12079/23/7100-50128-202542.

[3] Městský soud žalobu shledal nepřipustnou, a proto ji dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. S odkazem na judikaturu konstatoval, že sdělení o nezahájení přezkumného řízení je vyloučeno z přezkoumání soudem ve správním soudnictví, přičemž tento závěr je plně přenositelný i na zásahovou žalobu. Zahájení přezkumného řízení se nelze domáhat žádným žalobním typem dle s. ř. s. Na uvedeném závěru dle městského soudu nemění nic ani žalobkyní uváděná judikatura, neboť případy, ve kterých správní soudy poskytují daňovým subjektům ochranu proti zásahům daňových orgánů, nejsou pro projednávanou věc relevantní.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[5] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že odepření přezkumného řízení nemůže stěžovatelce způsobovat újmu, protože daňové řízení již bylo ukončeno. V takovém případě by rozhodování o nařízení přezkumu spočívalo v čiré libovůli, která je ústavně nepřipustná, a adresát by se nemohl bránit proti jakkoli závažným excesům, které nastanou při posuzování podnětu k nařízení přezkumu.

[6] Městský soud pominul povahu žalobních námitek. Ty nemířily k ukončenému daňovému řízení, ale k samotnému postupu žalovaného ohledně podnětu k nařízení přezkumu. Stěžovatelka to ostatně v žalobě výslovně uváděla a upozornila i na skutečnost, že proti rozhodnutí v daňovém řízení podala žalobu. Nejedná se tedy o snahu stěžovatelky obejít lhůtu pro podání žaloby pomocí přezkumného řízení. S tím se však městský soud nevypořádal a nevystihl podstatu žalobní argumentace.

[7] Stěžovatelka souhlasí s městským soudem, že daňová kontrola nemusí vyústit v meritorní rozhodnutí a má značný dopad do veřejných subjektivních práv kontrolovaného subjektu. Na příkladu daňové kontroly stěžovatelka ilustrovala, že je třeba věnovat důkladnou pozornost otázce, co je v určité věci veřejným subjektivním právem. Daňové subjekty nemají právo nebyť podrobeny daňové kontrole, v rámci daňové kontroly však mají veřejná subjektivní práva. Městský soud se v napadeném rozhodnutí soustředil na tu část práv, která adresáty brání před zásahy veřejné moci. Pro nyní řešenou věc je podstatné, jak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, vysvětlil vztah mezi zásahovou žalobou a žalobou proti rozhodnutí v daňovém řízení, především pak jak popsal zásahovou žalobu proti různým aspektům daňové kontroly. Z citovaného judikátu vyplývá, že daňový subjekt může zásahovou žalobou brojit rovněž proti nečinnosti daňových orgánů v rámci daňové kontroly. Stěžovatelka proto v žalobě dovozovala, že se může zásahovou žalobou domáhat i „pozitivních“ práv, především na „fair kvaziproces“ a vyloučení libovůle, nikoli pouze těch negativních.

[8] Podle logiky městského soudu není nečinnost mimo „hlavní“ právo stěžovatelky předmětem ochrany. Stěžovatelka v žalobě argumentovala judikaturou s tím, že žaloby jsou přípustné pro porušení „vedlejších“ práv daňového subjektu. Žádné „hlavní“ právo ve vztahu k daňové kontrole daňový subjekt nemá. To však neznamená, že je vystaven excesivním rozmarům daňových orgánů. U daňových kontrol by bylo možné argumentovat tím, že proti nezákonným zásahům půjde v budoucnu brojit v soudním přezkumu rozhodnutí,

pokračování

dojde-li k jeho vydání. V případě podnětu k přezkumu se však podobná argumentační struktura nenabízí a stěžovatelka by tak byla vystavena čisté libovůli. Stejně jako nemá daňový subjekt žádné „hlavní“ právo nebýt předmětem zájmu daňové kontroly, nemá ani „hlavní“ právo na zahájení přezkumného řízení. Má však jistě „vedlejší“ práva, která může uplatňovat v rámci rozhodování o nařízení přezkumu.

[9] Stěžovatelka odkázala na § 121 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle kterého správce daně při úvaze o nařízení přezkumu provádí předběžné posouzení věci. To nemůže být vymazáno pouhým poukazem na skutečnost, že stěžovatelka nemá subjektivní právo na nařízení přezkumu. Povinnosti správce daně provést předběžné posouzení věci musí odpovídat „vedlejší“ právo stěžovatelky, aby její věc byla vážně předběžně posouzena a nebyla předmětem svévolného odmítnutí.

[10] V posuzované věci svévolný postup žalovaného vyplývá z řady skutečností. Stěžovatelka v žalobě popsala, že žalovaný ve sdělení shledal řadu procesních pochybení, které bagatelizoval jako nepodstatné detaily. Na rozhodování ve věci samé a na rozhodování o nařízení přezkumu se klíčovým způsobem podílela jedna osoba, čímž byl porušen § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu. K tomu stěžovatelka navrhla důkazy, které městský soud bez dalšího neprovedl a těmito otázkami se vůbec nezabýval. Protože se městský soud chybně domníval, že se stěžovatelka domáhá nařízení přezkumu, nesprávně žalobu odmítl. Pominul přitom oba klíčové argumenty stěžovatelky, proč došlo k porušení jejich veřejných subjektivních práv odepřením vážné úvahy o nařízení přezkumu. Míra zjednodušené úvahy městského soudu zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[11] Stěžovatelka doplnila, že z výroku I petitu žaloby vyplývá, že se nedomáhala pouze nařízení přezkumu, ale zejména deklarace nezákonného postupu při vydání sdělení z důvodu existence rizika podjatosti úřední osoby a s tím související porušení principu dvojinstančnosti. Nad rámec toho se z procesní opatrnosti domáhala nařízení přezkumu. Pokud měl městský soud za to, že je třeba petit upravit v souvislosti s obsahem žaloby, šlo by o důvod k vydání výzvy, nikoli k odmítnutí žaloby.

[12] **Žalovaný** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením věci krajským soudem. Připomněl, že přezkumné řízení je dozorcím prostředkem, příjemce rozhodnutí nemá právní nárok na přezkoumání rozhodnutí a sdělení o nedůvodnosti podnětu k provedení přezkumu nemohlo zasáhnout do právní sféry stěžovatelky, neboť na jejich právech a povinnostech se v souvislosti s tímto sdělením nic nezměnilo. Nejvyšší správní soud opakovaně shledal, že není možné brojit proti tomu, jestliže nebyly shledány důvody k přezkoumání daňového rozhodnutí. Proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 5 Afs 398/2019-19, byla podána ústavní stížnost, jež byla Ústavním soudem odmítnuta usnesením ze dne 21. 6. 2022, sp. zn. III. ÚS 1387/22.

[13] Dále se žalovaný vyjádřil k námitce stěžovatelky, že na rozhodování ve věci samé a na rozhodování o nařízení přezkumu se podílela jedna a táž osoba. Podjatost úřední osoby by z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu byla založena pouze, pokud by v konkrétní věci vystupovala jako úřední osoba prvostupňového správce daně, tj. Specializovaného finančního úřadu, či Odvolacího finančního ředitelství, popř. by do řízení nebo postupu na úrovni těchto správců daně zasahovala. Mgr. L. H. v době provádění daňových kontrol, jejichž výsledek měl být předmětem daného přezkumu, nebyl pracovně či služebně zařazen na Specializovaném finančním úřadě. O opaku nesvědčí ani životopis zveřejněný na webových stránkách finanční správy. Ke svému vyjádření žalovaný doložil

potvrzení Generálního finančního ředitelství, Sekce personální, ze dne 6. 9. 2023 a sdělení Specializovaného finančního úřadu ze dne 8. 9. 2023.

[14] Nakonec žalovaný poukázal na dvoufázovost řízení o přezkoumání rozhodnutí. V rámci předběžného posouzení ve smyslu § 121 odst. 1 daňového řádu se rozhoduje o tom, zda bude vůbec k nařízení přezkoumání přistoupeno. Žalovaný tedy v první fázi řízení zkoumal důvody, pro které by mělo být rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy, vytýkané vady řízení a to, zda jsou natolik intenzivní, aby mohly způsobit nezákonnost rozhodnutí. Cílem nebylo bagatelizovat postup správce daně, nýbrž vypořádat se s jednotlivými námitkami uvedenými v podnětu na přezkoumání rozhodnutí, načež žalovaný dospěl k závěru, že pro nařízení přezkoumání nejsou shledány důvody. Námitky stěžovatelky žalovaný považuje za nedůvodné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve je nutné připomenout, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, může se Nejvyšší správní soud z povahy věci zabývat pouze kasačními důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzenou nezákonností rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 5 Afs 398/2019-19, či ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018-37). Nejvyššímu správnímu soudu tedy v takové situaci nepřísluší se jakkoliv vyslovovat k námitkám týkajícím se věci samé, již je v tomto případě zákonnost sdělení, podle něhož žalovaný neshledal podnět k přezkoumání výše zmiňovaného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství důvodným.

[17] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně určil předmět řízení, neboť petitum žaloby se domáhala něčeho jiného, než o čem městský soud rozhodl. To má dle jejího názoru za následek nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí.

[18] Stěžovatelka se v žalobě „na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného – nezákonné odepření zahájení přezkumného řízení“ domáhala prohlášení, že vydání sdělení ze dne 17. 2. 2023, č. j. 12079/23/7100-50128-202542, je nezákonným zásahem (I výrok), dále že nenařízení přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 5. 2021, č. j. 18693/21/5200-114-31-702498, bylo nezákonným zásahem (II výrok), a rovněž se domáhala toho, aby městský soud nařídil přezkoumání citovaného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (III výrok). Konkrétním úkonem, který zmiňuje, je sdělení o nedůvodnosti podnětu k nařízení přezkoumání rozhodnutí, resp. samotné nenařízení přezkoumání rozhodnutí, které je však formálně zachyceno v uvedeném sdělení. Městský soud shrnul, že se stěžovatelka domáhala ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v nenařízení přezkoumání rozhodnutí. Dále se v napadeném usnesení zabýval přípustností takové žaloby.

pokračování

[19] Není tedy pravdou, že městský soud nesprávně určil předmět řízení. Jednání, jež mělo být předmětem přezkumu, určila sama stěžovatelka. Z navrženého petitu plyne, že se stěžovatelka snažila domoci vyslovení nezákonného postupu žalovaného, který k jejímu podnětu nezahájil přezkumné řízení. Případná vada spočívala pouze v tom, že předmětu řízení neodpovídalo rozdělení petitu její žaloby, nikoliv naopak. Vadný petit nepochybně je nedostatkem žaloby, který by bránil jejímu věcnému projednání a měl by vést městský soud k postupu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (obdobně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 3 As 11/2022-46), vzhledem k nepřípustnosti žaloby však takový postup nebyl namístě.

[20] Stěžovatelka též upozorňuje, že městský soud se zabýval pouze druhým z pěti kroků hodnocení existence nezákonného zásahu. Městský soud však správně neposuzoval jednotlivé definiční znaky nezákonného zásahu, došel-li k závěru o nepřípustnosti žaloby, jelikož v případech, kdy je již z povahy věci zjevné, že o nezákonný zásah jít nemůže, je možno žalobu bez dalšího odmítnout. Ze stejného důvodu se městský soud nemusel zabývat možnou podjatostí úřední osoby a souvisejícími námitkami stěžovatelky coby předpoklady nezákonnosti sdělení o nenařízení přezkumného řízení.

[21] K pochybení městského soudu v tomto směru nedošlo a napadené usnesení proto není nepřezkoumatelné.

[22] Městský soud vyšel při svém posouzení z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71, který ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí uzavřel, že sdělení správního orgánu, že neshledal zákonné podmínky pro zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a jako takové je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví na základě § 70 písm. a) s. ř. s. Krajský soud považoval závěry citovaného rozsudku za plně přenositelné také na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Upozornil, že přezkumné řízení je prostředek dozorcí, nikoliv opravný, na jeho zahájení nebo vydání rozhodnutí není právní nárok a slouží k ochraně objektivního práva, nikoli k ochraně subjektivních práv. Za stěžejní označil skutečnost, že účastník správního řízení může žalobou brojit proti meritornímu rozhodnutí.

[23] Nejvyšší správní soud se ve výsledku se závěrem krajského soudu ztotožňuje.

[24] Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[25] Za zásahy ve smyslu § 82 s. ř. s. lze považovat pouze ty úkony veřejné správy, které jsou způsobilé zasáhnout do práv a povinností osoby a nejedná se pouze o úkony technického charakteru (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015-20, či již citovaný rozsudek č. j. 6 Afs 8/2018-37).

[26] Doktrinální východiska i dosavadní judikaturu správních soudů k problematice soudní ochrany při (ne)zahájení řízení z moci úřední shrnul a zhodnotil rozšířený senát v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, věc *Žaves*). Připomněl, že „ve většině případů nezahájením řízení z moci úřední žádná hmotná subjektivní práva dotčena nejsou. Je tomu proto, že k zahájení řízení z moci úřední mohou dát podnět též ti, jejichž hmotná práva nemohou být nezahájením řízení nijak dotčena. Nadto ve věcech, kde jejich

hmotná práva dotčena být mohou, mají osoby zpravidla k ochraně subjektivního práva uvnitř veřejné správy jiné procesní prostředky (možnost zahájit řízení vlastní žádostí, odvolání či jiný opravný prostředek apod.) a proti rozhodnutí vzešlému z takto zahájeného řízení se pak mohou bránit žalobou u správního soudu.“ (bod 73 citovaného rozsudku). Rozšířený senát dospěl k nezbytnosti změny dosavadního odmítavého postoje správních soudů k přezkumu nezahájení správních řízení z moci úřední, a to právě s využitím tzv. zásahové žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. To však jen v těch případech, v nichž jednak mohou být v důsledku takové pasivity správních orgánů dotčena žalobcova hmotná (nikoliv jen procesní) práva, jednak kde žalobce neměl a nemá jinou cestu k soudní ochraně. Právě z posledně uvedeného důvodu vycházejícího ze subsidiarity zásahové žaloby rozšířený senát výslovně konstatoval, že se nic „nemění např. na judikatuře, která nepřipouští soudní ochranu proti nezahájení přezkumného řízení. Přezkumné řízení slouží výlučně ochraně zákonnosti, k ochraně subjektivního práva mají adresáti správního rozhodnutí k dispozici opravné prostředky...“ (bod 86 rozsudku ve věci Žaves).

[27] Citované závěry, ač byly vysloveny ve vztahu k přezkumnému řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se plně uplatní i na přezkumné řízení podle daňového řádu. I přezkumné řízení dle daňového řádu je jednoznačně dozorčím prostředkem sloužícím ochraně zákonnosti správy daní a jeho zahájení ani nezahájení se nedotýká právní sféry daňového subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 5 Afs 319/2020-42, či ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 98/2018-52). Rozdíl nespočívá ani ve stěžovatelkou zdůrazňované povinnosti předběžného posouzení věci, na jehož základě správce daně nařídí přezkoumání rozhodnutí (§ 121 odst. 1 daňového řádu). Rovněž v přezkumném řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu *správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy*. Pro zahájení přezkumného řízení nadřízeným správním orgánem z moci úřední pak § 95 odst. 1 správního řádu výslovně stanoví identickou podmínku předběžného posouzení věci.

[28] Stěžovatelka podala podnět k přezkoumání rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství zamítlo její odvolání a potvrdilo dodatečné platební výměry Specializovaného finančního úřadu na daň z příjmů právnických osob. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka mohla podat (a jak sama uvádí, také podala) žalobu ke správnímu soudu. Přístup k soudní ochraně jí tedy nebyl odepřen. Nenařízení přezkumu tohoto rozhodnutí nemohlo zasáhnout do jejích práv.

[29] Stěžovatelka má za to, že projednávaná věc se od případů řešených v předešlé judikatuře správních soudů odlišuje. Svou argumentací v kasační stížnosti míří k existenci práva nebýt předmětem libovůle vyplývajícího z podstaty právního státu, na zákonné úrovni vyjádřeného v § 121 odst. 1 daňového řádu, podle kterého musí správce daně při úvaze o nařízení přezkumu věc předběžně posoudit. Této povinnosti musí dle stěžovatelky odpovídat její právo na předběžné posouzení věci, aniž by byla předmětem svévolného odmítnutí.

[30] S touto argumentací nelze souhlasit. Ze zákonných povinností správních orgánů mohou dotčeným osobám plynout subjektivní (procesní) práva pouze v těch případech, kdy správní orgány svou činností nebo nečinností zasahují do právní sféry těchto osob. Jak plyne z výše citované judikatury, od níž soud nemá důvod se odchýlit, takovým případem není zahájení či nezahájení přezkumného řízení, ať již podle správního či daňového řádu. To je také důvodem nepřenositelnosti judikturních závěrů ke stěžovatelkou uváděným

pokračování

příkladem jiných zásahů v oblasti správy daní na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s posouzením této námitky městským soudem.

[31] Městský soud dospěl ke správnému závěru, že sdělení o neexistenci důvodů pro zahájení přezkumného řízení, resp. nezahájení tohoto řízení, nezasahuje do právní sféry stěžovatelky a z toho důvodu není soudně přezkoumatelné. Bylo tedy namístě, aby Městský soud stěžovatelčinu žalobu odmítl.

[32] Městskému soudu lze vytknout pouze to, že odmítnutí žaloby odůvodnil její nepřipustností s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a s podpůrným využitím judikatury vztahující se k důvodům odmítnutí žaloby proti rozhodnutí. Zatímco ale skutečnost, že úkon správního orgánu napadený žalobou podle § 65 s. ř. s. není rozhodnutím, činí takovou žalobu nepřipustnou podle § 68 písm. e) s. ř. s. z důvodu kompetenční výluky podle § 70 písm. a s. ř. s., v případě zásahové žaloby je zjevná neexistence zásahu důvodem pro její odmítnutí z důvodu překážky řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jak rovněž konstatoval rozšířený senát v již citovaném rozsudku ve věci *Žaves*, „*je-li zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, původci či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., i kdyby byla všechna tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v myslitelném tvrzení nezákonného zásahu“*. Uvedená vada však nemá za následek nezákonnost usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, a není proto důvodem pro kasační zásah Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu